

Victor Hugo

Marele scriitor al romantismului
francez

Micii mei
EROI

Ti-ai dat vreodată seama de nedreptățile uriașe care există în lumea în care trăim? Unii oameni sunt foarte bogați și nu a fost nevoie să muncească nici măcar o singură zi pentru a obține tot ce au. În schimb, alții muncesc din greu și abia au ce să pună pe masă. Revoltător!

Mă numesc Victor Hugo și am luptat toată viața pentru a schimba lumea și a face din ea un loc mai drept. Pentru aceasta mi-am folosit talentul și am scris povești care denunță nedreptățile și susțin egalitatea între toți oamenii, cum este cazul celor mai cunoscute personaje ale mele: cocoșatul de la Notre-Dame și Esmeralda. Cel mai important este că romanele mele sunt apreciate de cititori chiar și astăzi, și unele dintre ele au stat la baza unor filme sau muzicaluri.

Dacă vrei să afli mai multe despre ele, citește mai departe.

Iată povestea mea.

M-am născut pe 26 februarie 1802 în Besançon, un oraș din estul Franței. Tatăl meu era general în armata lui Napoleon și un fervent apărător al Republicii, adică al unui tip de guvernare în care nu există regi. Dar mama nu era de acord: ei îi plăcea ca țara să fie condusă de rege.

Subiectul nu prea mă interesa, dar **am avut contact cu politica încă de mic** și am văzut că era o temă care îi îngrijora pe adulții din jurul meu.

- Eu nu renunț la rege, Joseph.

- Dragă mea, regii abuzează de puterea lor. În schimb, Napoleon apără valorile Republicii: libertate, egalitate și fraternitate.

- Hmm... Ce crezi despre toate astea, Victor?

- Napoleon mi se pare foarte scund!

LICEU

Ceea ce mă interesa cu adevărat erau cărțile. Îmi plăcea să citesc povești și să cunosc lumea prin intermediul lor, așa că încă de mic am hotărât că **voiam să mă fac scriitor**. Știam că scriitorii buni exersează mult înainte de a putea să creeze o capodoperă, așa că am umplut caiete peste caiete cu toate versurile și piesele de teatru care mi-au venit în minte. Trebuia să muncesc din greu dacă voiam să ajung într-o zi un mare scriitor.

Singura problemă era că nu-mi mai găseam timp pentru nimic altceva. Fără să-mi dau seama, am încetat să mai merg la școală, să studiez și chiar să mă întâlnesc cu prietenii mei.

- Nici azi nu a venit Victor la școală?

- Iar o să-l suspende!

- Nu înțeleg... E atât de inteligent când vorbești cu el, dar nu-l interesează deloc școala. Cum e posibil așa ceva?